

tuel modtagelse af teknisk bistand. Det var endvidere i sidste instans den enkelte families egen beslutning, hvor stor familien skulle være. Italien understregede i tilslutning hertil, at resolutionen ikke kunne fortolkes som nogen autorisation til FN om at anbefale fødselskontrol.

Den 17. december 1966 vedtog *plenarforsamlingen* enstemmigt resolutionen som res. 2211.

2. udvalgs beretning: A/6604.

Verdenskampagne for almindelig læse- og skrivefærdighed.

(Dagsordenens punkt 47).

2. udvalg behandlede ovennævnte spørgsmål på 3 møder i begyndelsen af december 1966. For udvalget forelå der et resolutionsforslag fremsat af 23 lande, overvejende udviklingslande, herunder først og fremmest Iran, der har været hovedinitiativtager i spørgsmålet; fra vestlig side var Danmark, Italien og USA medforslagsstillere.

Ifølge resolutionsforslaget udtrykker Generalforsamlingen anerkendelse af de landes initiativer, som har ydet bidrag fra deres forsvarsbudgetter til UNESCOs fond for verdenskampagnen for læse- og skrivefærdighed, samt bemærker med bekymring, at antallet af analfabeter vokser, hvorved den økonomiske og sociale fremgang i mange udviklingslande bringes i fare; herefter opfordrer Generalforsamlingen i almindelige vendinger i den menneskelige solidaritets navn medlemslandene, internationale og ikke-guvernemентаle organisationer, fonde og institutioner til at yde effektiv finansiel, materiel og teknisk støtte til verdenskampagnen, såvel inden for som uden for UNESCOs regie.

Resolutionen blev vedtaget enstemmigt såvel i udvalget som i Generalforsamlingen (res. 2192).

2. udvalgs beretning: A/6592.

FNs uddannelses- og forskningsinstitut (UNITAR).

(Dagsordenens punkt 48).

2. udvalg behandlede nævnte dagsordenspunkt på et møde den 7. december 1966.

Eksekutivdirektøren for uddannelses- og forskningsinstituttet, d'Arboussier, introducerede instituttets årsberetning for perioden november 1965-november 1966. Med hensyn til instituttets uddannelsesprogrammer fremhævedes det, at erfaringerne viste, at der var behov for uddannelse på højt niveau, samt at det var ønskeligt at udvide antallet af programmer. Det var endvidere hensigten at sikre programmernes størst mulige effektivitet ved at foretage en vis regional decentralisering af uddannelsesvirksomheden.

Instituttets forskningsvirksomhed var rettet mod langtidsp problemerne til fremme af fred og økonomisk udvikling i en hastigt skiftende verden inden for områderne udvikling og modernisering, undersøgelser vedrørende internationale organisationer og studier vedrørende menneskerettigheder og folkeret.

Bemærkningerne fra medlemslandene var holdt i positive vendinger. USA lagde vægt på, at instituttets vurdering af de tekniske bistandsprogrammer beskæftigede sig med langtidstudier vedrørende forbedringer af teknik og metode fremfor landestudier i marken. Sverige påpegede, at UNITAR burde holde snæver kontakt med andre forskningsinstitutter, i hvilken forbindelse Sverige mindede om det nyligt oprettede internationale fredsforskningsinstitut i Stockholm. Sovjetunionen pegede på de muligheder, UNITAR havde for at udbygge samarbejde med sovjetiske institutioner. Rumænien var utilfreds med UNITAR-styrelsesrådets beslutning om, at tjenesteydelser og tilsagn om bidrag i ikke-konvertibel valuta ikke repræsenterede egentlige finansielle tilsagn til instituttet.

På 22 landes vegne, herunder Danmark, introduceredes et kort resolutionsudkast af proceduremæssig karakter, hvorefter Generalforsamlingen tager eksekutivdirektørens beretning til efterretning, med tilfredshed hilser fremskridtene i instituttets programmer og aktiviteter, og udtaler påskønnelse til de regeringer, private institutioner og enkeltpersoner, som allerede har givet tilsagn om finansiell støtte til instituttet.

Resolutionen blev vedtaget enstemmigt såvel i udvalget som i plenarforsamlingen (res. 2187).

2. udvalgs beretning: A/6577.